

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Stalna služba u Poreču - Parenzo
Turistička 2, 52440 Poreč-Parenzo

Posl. br. P-83/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Poreču – Parenzo, po sucu toga suda Sanji Oroz, kao sucu pojedincu, na temelju prijedloga više sudske savjetnice - specijalistice Sandre Pilato, u pravnoj stvari tužitelja Antuna Perkovića iz Vižinade, Vižinada 88, OIB: 17563917889, zastupanog po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku u Puli, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupaju punomoćnici iz OD Gatara i partneri iz Rijeke, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene 3. rujna u prisutnosti tužitelja, njegovog punomoćnika i zamjenice punomoćnika tuženice, 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržana u čl.2. Ugovora o kreditu br. 114-50-3408193, koji je zaključen između tužitelja i tuženika dana 18.04.2006.godine, u dijelu koji glasi: « u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora» pa stoga navedena odredba kao i sve kasnije izmjene tih odluka ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II. Utvrđuju se ništetnom odredbe Ugovora o kreditu br. 114-50-3408193, koji je zaključen između tužitelja i tuženika dana 18.04.2006. godine, kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, sadržane u odredbi čl.1. koja glasi: « Kunska protuvrijednost CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja », zatim sadržane u odredbi čl.7. koja glasi: «u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća, Uplate po kreditu valutiraju se s datumom odobrenja računa Banke» pa stoga navedene odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

III. Nalaže se tuženici da isplati tužitelju iznos od 1.700,57 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku kako slijedi:

- na iznos od 0,61 EUR počev od 1.6.2006. godine do isplate
- na iznos od 0,03 EUR počev od 1.7.2006. godine do isplate
- na iznos od 0,06 EUR počev od 1.9.2006. godine do isplate
- na iznos od 0,16 EUR počev od 1.10.2006. godine do isplate
- na iznos od 6,40 EUR počev od 1.11.2008. godine do isplate
- na iznos od 8,45 EUR počev od 1.1.2009. godine do isplate

- na iznos od 9,94 EUR počev od 1.2.2009. godine do isplate
- na iznos od 10,61 EUR počev od 1.3.2009. godine do isplate
- na iznos od 8,94 EUR počev od 1.4.2009. godine do isplate
- na iznos od 9,30 EUR počev od 1.5.2009. godine do isplate
- na iznos od 6,42 EUR počev od 1.6.2009. godine do isplate
- na iznos od 4,29 EUR počev od 1.7.2009. godine do isplate
- na iznos od 4,86 EUR počev od 1.8.2009. godine do isplate
- na iznos od 5,98 EUR počev od 1.9.2009. godine do isplate
- na iznos od 5,88 EUR počev od 1.10.2009. godine do isplate
- na iznos od 4,75 EUR počev od 1.11.2009. godine do isplate
- na iznos od 6,87 EUR počev od 1.12.2009. godine do isplate
- na iznos od 8,57 EUR počev od 1.1.2010. godine do isplate
- na iznos od 10,99 EUR počev od 1.2.2010. godine do isplate
- na iznos od 10,44 EUR počev od 1.3.2010. godine do isplate
- na iznos od 13,72 EUR počev od 13.4.2010. godine do isplate
- na iznos od 13,10 EUR počev od 12.5.2010. godine do isplate
- na iznos od 14,31 EUR počev od 1.6.2010. godine do isplate
- na iznos od 24,82 EUR počev od 10.7.2010. godine do isplate
- na iznos od 22,66 EUR počev od 1.8.2010. godine do isplate
- na iznos od 29,27 EUR počev od 14.9.2010. godine do isplate
- na iznos od 26,98 EUR počev od 1.10.2010. godine do isplate
- na iznos od 23,31 EUR počev od 1.11.2010. godine do isplate
- na iznos od 31,06 EUR počev od 1.12.2010. godine do isplate
- na iznos od 40,92 EUR počev od 1.1.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,94 EUR počev od 1.2.2011. godine do isplate
- na iznos od 36,38 EUR počev od 1.3.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,27 EUR počev od 1.4.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,83 EUR počev od 4.5.2011. godine do isplate
- na iznos od 47,04 EUR počev od 21.6.2011. godine do isplate
- na iznos od 48,33 EUR počev od 15.7.2011. godine do isplate
- na iznos od 59,24 EUR počev od 1.8.2011. godine do isplate
- na iznos od 53,58 EUR počev od 1.9.2011. godine do isplate
- na iznos od 47,38 EUR počev od 1.10.2011. godine do isplate
- na iznos od 46,44 EUR počev od 3.11.2011. godine do isplate
- na iznos od 45,96 EUR počev od 3.12.2011. godine do isplate
- na iznos od 48,90 EUR počev od 1.1.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,46 EUR počev od 1.2.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,80 EUR počev od 9.3.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,03 EUR počev od 1.4.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,23 EUR počev od 1.5.2012. godine do isplate
- na iznos od 52,05 EUR počev od 1.6.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,67 EUR počev od 12.7.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,03 EUR počev od 11.8.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,00 EUR počev od 1.9.2012. godine do isplate
- na iznos od 47,77 EUR počev od 1.10.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,15 EUR počev od 13.11.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,29 EUR počev od 1.12.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,49 EUR počev od 1.1.2013. godine do isplate
- na iznos od 46,00 EUR počev od 12.2.2013. godine do isplate
- na iznos od 49,81 EUR počev od 12.3.2013. godine do isplate
- na iznos od 50,15 EUR počev od 3.4.2013. godine do isplate

- na iznos od 48,65 EUR počev od 14.5.2013. godine do isplate

po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007. god. (NN 72/02), za period od 01.01.2008. god. do 31.07.2015. god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos 533,61 EUR s pripadajućim zateznim kamatama, a po osnovi pretplate na temelju ništetne odredbe o promijenljivoj kamatnoj stopi, a koje teku kako slijedi: na iznos od 47,64 kuna počev od 30/11/2007 godine do isplate; na iznos od 46,90 kuna počev od 31/12/2007 godine do isplate; na iznos od 47,17 kuna počev od 31/01/2008 godine do isplate; na iznos od 47,14 kuna počev od 29/02/2008 godine do isplate; na iznos od 47,32 kuna počev od 31/03/2008 godine do isplate; na iznos od 45,66 kuna počev od 30/04/2008 godine do isplate; na iznos od 68,90 kuna počev od 31/05/2008 godine do isplate; na iznos od 68,90 kuna počev od 30/06/2008 godine do isplate; na iznos od 66,86 kuna počev od 31/07/2008 godine do isplate; na iznos od 66,08 kuna počev od 31/08/2008 godine do isplate; na iznos od 65,90 kuna počev od 30/09/2008 godine do isplate; na iznos od 70,30 kuna počev od 31/10/2008 godine do isplate; na iznos od 65,83 kuna počev od 30/11/2008 godine do isplate; na iznos od 69,30 kuna počev od 31/12/2008 godine do isplate; na iznos od 68,98 kuna počev od 31/01/2009 godine do isplate; na iznos od 68,28 kuna počev od 28/02/2009 godine do isplate; na iznos od 108,16 kuna počev od 31/03/2009 godine do isplate; na iznos od 106,74 kuna počev od 30/04/2009 godine do isplate; na iznos od 103,17 kuna počev od 31/05/2009 godine do isplate; na iznos od 100,07 kuna počev od 30/06/2009 godine do isplate; na iznos od 98,86 kuna počev od 31/07/2009 godine do isplate; na iznos od 97,90 kuna počev od 31/08/2009 godine do isplate; na iznos od 96,10 kuna počev od 30/09/2009 godine do isplate; na iznos od 93,72 kuna počev od 31/10/2009 godine do isplate; na iznos od 93,28 kuna počev od 30/11/2009 godine do isplate; na iznos od 92,54 kuna počev od 31/12/2009 godine do isplate; na iznos od 92,14 kuna počev od 31/01/2010 godine do isplate; na iznos od 89,97 kuna počev od 28/02/2010 godine do isplate; na iznos od 89,92 kuna počev od 31/03/2010 godine do isplate; na iznos od 87,66 kuna počev od 30/04/2010 godine do isplate; na iznos od 86,39 kuna počev od 31/05/2010 godine do isplate; na iznos od 89,84 kuna počev od 30/06/2010 godine do isplate; na iznos od 86,62 kuna počev od 31/07/2010 godine do isplate; na iznos od 87,77 kuna počev od 31/08/2010 godine do isplate; na iznos od 84,50 kuna počev od 30/09/2010 godine do isplate; na iznos od 80,51 kuna počev od 31/10/2010 godine do isplate; na iznos od 81,87 kuna počev od 30/11/2010 godine do isplate; na iznos od 83,97 kuna počev od 31/12/2010 godine do isplate; 3 Poslovni broj: 19 GŽ-499/2022-4 na iznos od 78,45 kuna počev od 31/01/2011 godine do isplate; na iznos od 77,02 kuna počev od 28/02/2011 godine do isplate; na iznos od 73,27 kuna počev od 31/03/2011 godine do isplate; na iznos od 71,04 kuna počev

od 30/04/2011 godine do isplate; na iznos od 73,54 kuna počev od 31/05/2011 godine do isplate; na iznos od 71,26 kuna počev od 30/06/2011 godine do isplate; na iznos od 65,77 kuna počev od 31/07/2011 godine do isplate; na iznos od 61,37 kuna počev od 31/08/2011 godine do isplate; na iznos od 56,89 kuna počev od 30/09/2011 godine do isplate; na iznos od 37,86 kuna počev od 31/10/2011 godine do isplate; na iznos od 35,94 kuna počev od 30/11/2011 godine do isplate; na iznos od 34,63 kuna počev od 31/12/2011 godine do isplate; na iznos od 33,20 kuna počev od 31/01/2012 godine do isplate; na iznos od 31,31 kuna počev od 29/02/2012 godine do isplate; na iznos od 29,04 kuna počev od 31/03/2012 godine do isplate; na iznos od 27,27 kuna počev od 30/04/2012 godine do isplate; na iznos od 25,37 kuna počev od 31/05/2012 godine do isplate; na iznos od 23,25 kuna počev od 30/06/2012 godine do isplate; na iznos od 21,29 kuna počev od 31/07/2012 godine do isplate; na iznos od 19,13 kuna počev od 31/08/2012 godine do isplate; na iznos od 16,88 kuna počev od 30/09/2012 godine do isplate; na iznos od 15,03 kuna počev od 31/10/2012 godine do isplate; na iznos od 13,04 kuna počev od 30/11/2012 godine do isplate; na iznos od 10,87 kuna počev od 31/12/2012 godine do isplate; na iznos od 8,48 kuna počev od 31/01/2013 godine do isplate; na iznos od 6,54 kuna počev od 28/02/2013 godine do isplate; na iznos od 4,36 kuna počev od 31/03/2013 godine do isplate; na iznos od 5,51 kuna počev od 30/04/2013 godine do isplate; po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007. god. (NN 72/02), za period od 01.01.2008. god. do 31.07.2015. god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena (NN 35/05), te od 01.08.2015.god. pa do konačne isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

II. Nalaže se tuženici naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.909,11 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku od 15 dana.

III. U preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka se odbija.

IV. Odbija se zahtjev tuženice za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 24. svibnja 2021. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je isti, kao korisnik kredita s tuženikom dana 18. travnja 2006. u Poreču sklopio Ugovor o kreditu, koji se vodi pod brojem 114-50-3408193, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznos od 15.812,00 CHF pod uvjetima i rokovima kako je utvrđeno predmetnim ugovorom. Tužitelj da je u cijelosti isplatio kredit 2013. godine. Ugovor da sadrži ugovornu odredbu o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu Banke (čl.12.), a koja odredba je po ocijeni tužitelja nepoštena i ništetna. Ugovor o kreditu da je sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu, sadržaj kojih odredbi unaprijed priprema banka. Parnične stranke da nisu pojedinačno pregovarale o mjesnoj nadležnosti, te je banka odredbu o mjesnoj nadležnosti suda

prema sjedištu Banke unijela u ugovor isključivo kako bi pogodovala sebi, obzirom se radi o sudu koji se nalazi u mjestu glavnog poslovanja tuženika. Sporna ugovorna odredba da tužitelju na njegovu štetu uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, obzirom da tužitelju nameće dodatne financijske troškove u situaciji kada zaštitu svojih prava mora ostvarivati sudskim putem. Naposljetku, iz samog ugovora da je razvidno da je ugovor sklopljen u Poreču. Nadalje prema odredbi čl.19.st.1.1. Zakona o potrošačkom kreditiranju u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište, stoga tužitelj podnosi tužbu pred ovim sudom. Odredbom članka 2. Ugovora o kreditu, da je ugovorena kamatna stopa koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 5,20%, koja je kamatna stopa bila promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora odnosno tuženika. U vrijeme zaključenja ugovora tužitelj i tuženik da nisu pojedinačno pregovarali o promjenjivoj kamatnoj stopi, te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa da se u nekoliko navrata povećavala što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13 od dana 13. lipnja 2014. godine u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora i nisu sa korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača. Navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Obzirom da je predmetnim ugovorom o kreditu odredbom čl. 2. ugovoreno da se promjena redovne kamatne stope utvrđuje u skladu Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, o čemu se u vrijeme zaključenja ugovora nije pojedinačno pregovaralo te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u ugovoru o kreditu broj: 114-50-3408193 utvrdi ništetnom odredba čl. 2. u dijelu koji glasi: „u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.“ Nadalje, odredba o redovnoj kamatnoj stopi da je temeljna ugovorna odredba ugovora o kreditu, jer da je kamata cijena koju korisnik kredita plaća kreditoru za korištenja novčanog iznosa pozajmljenog od kreditora, dakle njome se određuje visina i predmet obveze (činidba) kreditnog dužnika, te stoga predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu (čl. 1065 ZOO/čl. 1021 ZOO 05). Zbog navedenog, odredba o kamati da mora biti određena odnosno određiva u smislu čl. 46 i čl. 50 ZOO (čl. 269.st.2. i 272 ZOO 05). Odredbom čl. 46. (čl. 270. ZOO 05) da je propisano da ugovorna obveza (činidba) mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nadalje, u odredbi čl. 50.st.1. (čl. 272.st.1. ZOO 05), daje se definicija odredivog predmeta obveze (činidbe): Predmet obveze je odrediv ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi. Iz navedenog

proizlazi da je predmet tužiteljeve obveze neodređen i neodrediv, s obzirom da nije odrediv niti prema elementima sadržanima u ugovoru niti ovisi o volji treće strane, nego naprotiv, visina obveze dužnika isključivo ovisi o volji druge ugovorne strane – vjerovnika. Vrhovni sud RH u odluci posl.br. Revt-1989/14 od dana 09. travnja 2015. g., iznosi i obrazlaže pravno stajalište o odredivosti ugovorne kamate (str.33 obrazloženja): „Ugovorna kamata u ugovoru o kreditu je naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih mu na određeno vremensko razdoblje od strane banke, uz njegovu obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. Stoga ugovorna kamata kao takva mora biti određena, određiva, sve u smislu odredbe čl. 46.st.2. i čl. 50 ZOO (NN 53/91, 88/01) odnosno čl. 269.st.2. i čl. 272 ZOO (NN 35/05, 41/08).“ Te u nastavku: (str 34. obrazloženja Presude VS RH Revt-1989/14): „Izvjesno je da unošenje u ugovoru o kreditu potpuno neodređene formulacije glede promjenjive kamatne stope, a kako su to činile banke u spornom razdoblju je bilo suprotno načelima obveznog prava (načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo dužnosti njihove suradnje, načelo jednakih vrijednosti činidbe, načelo savjesnosti i poštenja, načelo zabrane zlouporabe prava), jer je time od samog početka ugovornog odnosa korisnik kredita kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku kao trgovca, pošto je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivosti kamatne stope bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali koja je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora, dok oni ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako, te u kojem smjeru će tijekom budućeg kreditnog razdoblja se kamatna stopa kretati. Dakle, na temelju takvih ugovornih odredbi, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva niti je bila određena niti određiva, ne samo to, radilo se o ugovornim odredbama čiji sadržaj prosječnom potrošaču objektivno nije bio niti je mogao biti razumljiv.“ U nastavku VS RH zaključuje da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita –potrošača, kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca, kao drugu ugovornu stranu, što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Prema Presudi europskog suda pravde od dana 30. travnja 2014. godine u predmetu poslovni broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2 Direktive 93/13, treba tumačiti na način sa ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora odnosno općih uvjeta poslovanja koje se na to odnose tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Stoga ugovorna odredba koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, tuženika, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama stranaka i to na štetu potrošača jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je u potpunosti izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu, što da je suprotno odredbi članka 26. ZOO-a 91 odnosno članka 1987. ZOO-a 05 koje propisuju da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci ugovora o kreditu su svakako predmet i cijena, a kamate su cijena. Dodatna okolnost koja je presudna uzrokuje li odredba iz ugovora znatnu neravnotežu na štetu tužitelja suprotno načelu savjesnosti i poštenja je činjenica da je navedena odredba u

ugovor ušla na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora tuženika na koju tužitelj nije mogao odnosno ne može utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima banke nisu utvrdile egzaktno parametre za promjenu kamatne stope ni metodu izračuna tih parametara. S obzirom da je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem jednostrane odluke banke sadržana u čl.2. Ugovora o kreditu broj: 114-50-3408193 sa učinkom ex tunc, to da su bez pravnog učinka i sve odluke banke – tuženika o promjeni kamatne stope donesene tijekom trajanja kredita sa istim pravnim učinkom. Odredbom članka 1. Ugovora da je ugovoreno da banka stavlja korisniku kredita na raspolaganje kredit u iznosu CHF 15.812,00 u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja, za kupnju vozila. Odredbom članka 7. Ugovora o kreditu ugovoreno je da korisnik kredita odnosno tužitelj otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeća. Prema Presudi europskog suda pravde od dana 30. travnja 2014. godine u predmetu poslovni broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2 Direktive 93/13, treba tumačiti na način sa ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva što u konkretnom slučaju znači da je vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Tužitelj u vrijeme kada je ugovarao kredit nije bio upoznat o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF. Ono o čemu je tuženik morao informirati tužitelja jesu rizici i karakteristike konkretne valutne klauzule CHF te moguće pojave tijekom otplate koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja. Tužitelj da nije bio upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF. Tužitelj da nije bio upozoren od strane tuženika da valutna klauzula u CHF nije isto što i valutna klauzula u EUR-ima, zbog čega je daleko rizičnije ugovoriti takvu valutnu klauzulu nego valutnu klauzulu EURO. Naime, Hrvatska narodna banka da štiti tečaj kune u odnosu na tečaj eura, ali da ne štiti tečaj kune u odnosu niti na jednu drugu valutu, pa tako niti u odnosu na CHF. Zbog toga da se može reći da je tečaj CHF-a u odnosu na kunu potpuno slobodan te da može rasti i padati neovisno o utjecaju HNB-a, dok s EUROM nije tako, nego dapače da HNB reagira i kupovinom odnosno prodajom EURA regulira tečaj eura u odnosu na kunu i time kunu drži stabilnom. CHF da je valuta u koju „bježi“ kapital u vrijeme gospodarske krize. To da znači da za vrijeme recesija CHF naglo jača, jer bogati pojedinci tada kupuju znatne količine CHF-a ne bi li tako zaštitili vrijednost svoje imovine, pa zbog toga vrijednost CHF-a u odnosu na ostale valute može naglo narasti. Nadalje, CHF da nije valuta koja bi bila dobra za dužnike kod ugovaranja kredita odnosno da je ona vrlo rizična valuta, ako se radi o dužnicima koji nemaju primanja u toj valuti. MMF da je višekratno upozoravao na mogućnost rasta tečaja CHF-a u odnosu na EURO sve EU banke, upravo zbog toga da ih upozori kako nije dobro plasirati potrošačima takve kredite. O tome da se detaljno govori i u pravomoćnoj presudi suca Dobronića P-1401/12. MMF da je upozoravao banke na trostruki rizik, rizik pada rejtinga, rizik države koja ne čini ništa da spriječi ugovaranje takvih kredita te konačno na rizik za potrošače koji bi mogli ući u pretjerani trošak zbog rasta njihovih anuiteta. CHF da je valuta koja se u hrvatskome monetarnom sustavu nalazi samo u tragovima. Pravi temelj za potrošačke kredite su depoziti hrvatskih građana u eurima i kunama. Ono što da je zapanjujuće jest činjenica da je tuženik uz povećani tečaj naplaćivao i povećanu kamatnu stopu pa je tako dvostruko opteretio tužitelja izuzetni visokim iznosima anuiteta. Na dan solemnizacije predmetnog ugovora (24.04.2006. god.) srednji tečaj

CHF-a prema tečajnoj listi tuženika da je iznosio 4.63. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka da se stalno mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelja. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018. godine, pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača. Dakle, navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Obzirom da se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužitelj kao potrošač da nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u ugovoru o kreditu broj: 114-50- 3408193 utvrdi ništetnom dio odredbe čl.1. koja glasi « Kunska protuvrijednost CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja», zatim utvrdi ništetnom dio odredbe čl.7. koja glasi: « u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospelja, Uplate po kreditu valutiraju se danom odobrenja računa Banke. » utvrdi ništetnom dio odredbe čl. 2. koja glasi „u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. god. te posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018. god., koja je donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača a kojom se utvrđuje: - ništetnost odredbe ugovora o kreditu o jednostranoj promjeni kamatne stope, - ništetnost odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obvezujuća je u pojedinačnim sudskim postupcima koje svaki korisnik kredita pokrene protiv banke. Sukladno odredbi čl.323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi da ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju da se radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba primijeniti početno ugovorena kamatna stopa – 5,20%, te tečaj švicarskog franka koji je na dan solemnizacije predmetnog ugovora (24.04.2006. god.) bio važeći prema tečajnoj listi tuženika – 4.63 kn obzirom su jedino navedeni parametri tužitelju bili poznati prilikom sklapanja ugovora. Obzirom da je ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita, te mjesečni anuiteti vežu za valutu švicarskog franka kao i način promjene kamatne stope, tužitelj da smatra da je predmetni kredit preplatio za sveukupni iznos od 16.401,20 kn odnosno po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iznos od 4.020,49 kuna te po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF iznos od 12.380,71 kuna. Na svaki pojedino utvrđeni iznos dugovanja tužitelju pripada i zatezna kamata tekuća od dospelja svakog pojedinog iznosa do konačne isplate. Prije pokretanja ovog parničnog postupka tužitelj da se tuženiku obratio radi pokušaja mirnog rješavanja spora, no tuženik da je zahtjev tužitelja smatrano neosnovanim. Na temelju svega navedenog tužitelj predlaže da sud nakon što provede dokazni postupak donese presudu kojom se u tč. I utvrđuje ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne

stope sadržana u čl.2. Ugovora o kreditu br. 114-50-3408193, koji je zaključen između tužitelja i tuženika dana 18.04.2006. godine, u dijelu koji glasi: « u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora » pa stoga navedena odredba kao i sve kasnije izmjene tih odluka ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana, u tč. II utvrđuju ništetnom odredbe Ugovora o kreditu br. 114-50-3408193, koji je zaključen između tužitelja i tuženika dana 18.04.2006.godine, kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, sadržane u odredbi čl.1. koja glasi: « Kunska protuvrijednost CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja », zatim sadržane u odredbi čl.7. koja glasi: «u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospeljeća, Uplate po kreditu valutiraju se s datumom odobrenja računa Banke» pa stoga navedene odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane, kojom se u u tč. III nalaže tuženiku da isplati tužitelju iznos od 4.020,49 kuna, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, zajedno sa zateznim kamatama te kojom u tč. IV nalaže tuženiku da isplati tužitelju iznos od 12.380,71 kuna, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama.

1.1. Tužitelj je u podnesku od 17. svibnja 2024., a radi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, uredio svoj tužbeni zahtjev (za isplatu) na način da je naznačio da potražuje isključivo iznos od 1.700,57 eura po osnovi pretplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama. Iz navedenog proizlazi da je isti povukao tužbeni zahtjev u odnosu na pretplatu na temelju ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

1.2. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je u podnesku od 17. travnja 2026. (str. 321-324) ponovo naveo da zahtijeva isplatu iznosa od 1.700,57 EURa s osnove preplaćenog tečaja, sve sa zateznim kamatama koje na pojedinačne iznose (navedene u izreci presude) teku od njihova dospeljeća pa do isplate.

1.3. Navedeni podnesak tuženica je zaprimila 2. lipnja 2026., a na ročištu od 3. rujna 2026. tuženica je izjavila da se protivi preinaci tužbenog zahtjeva. Međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o preinaci već o djelomičnom povlačenju tužbe. U skladu s čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/1977, 36/1977, 36/1980, 6/1980, 69/1982, 43/1982, 58/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990, 35/1991, Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025, dalje: ZPP) tužba se može povući i nakon upuštanja tuženika u raspravljanje, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane. Ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje. S obzirom na to da se tuženica u roku 15 dana od dana primitka podneska tužitelja kojim je obaviještena o djelomičnom povlačenju tužbe o tome nije izjasnila, smatra se da je pristala na povlačenje. Stoga je valjalo utvrditi da je tužba povučena za iznos od 533,61 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na pojedine iznose teče na način naveden u izreci rješenja (tč. I. izreke rješenja).

2. U odgovoru na tužbu tuženica je u cijelosti osporila tužbene zahtjeve. Navela je, u bitnom, da se granice pravomoćnosti presuda koje su donijete u postupku kolektivne zaštite ne protežu na predmet ovog spora jer se iste odnose samo na stambene kredite s valutnom klauzulom u CHF i samo na one koje su još u otplati. U obrazloženju tih presuda da je navedeno da su informacije koje su pojedini potrošači

dobili tijekom pojedinačnih pregovora o sklapanju ponuđenog ugovora relevantne samo za pojedinačni odnos između banke i određenog potrošača, pa je nedvojbeno da sudovi u tom postupku nisu utvrđivali one činjenice koje su važne za donošenje odluke u pojedinačnim sporovima, odnosno one činjenice o kojima ovisi utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi i eventualna osnovanost tužbenog zahtjeva za isplatu u ovom postupku. S obzirom na to da ništetnost predmetnih ugovornih odredbi ne proizlazi iz presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava, na tužitelju da je teret dokaza da su i u konkretnom slučaju sporne ugovorne odredbe ništetne. Istaknuo je i da je u ovom postupku, a uzimajući u obzir odredbe čl. 81. - 85. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003., prvenstveno potrebno utvrditi jesu li sporne ugovorne odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Ako jesu, tada da uopće nije dopušteno utvrđivati jesu li poštene. Ako nisu, tada da je potrebno provesti tzv. test poštenosti. U okviru provođenja testa poštenosti, a u skladu s navedenim zakonskim odredbama, da je potrebno utvrditi je li se o spornim odredbama pojedinačno pregovaralo, a zatim i uzrokuju li te odredbe znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Prilikom provođenja takvog testa poštenosti da nije dovoljno samo cijeniti te konkretne sporne odredbe, već da je potrebno uzeti u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe. U konkretnom slučaju to da znači da je potrebno cijeniti i namjenu ugovora o kreditu, razloge sklapanja takvog ugovora o kreditu i sve druge opcije koje su bile na raspolaganju tužitelju kao i opće uvjete banke kao dio ugovora odnosno ugovornih odredbi. Odredbe o valutnoj klauzuli sadržane u čl. 1. i čl. 7. Ugovora o kreditu da su jasne, lako uočljive i razumljive te je tužiteljici iz same odredbe ugovora, kao i iz otplatnog plana, moralo biti jasno da visina anuiteta ovisi o srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća. Osim toga, predmetni ugovor da je solemniziran od strane javnog bilježnika koji je bio dužan ispitati jesu li stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravnoj i ozbiljnoj volji, pa je i u konkretnom slučaju nedvojbeno da je solemnizacijom javni bilježnik potvrdio da je ugovornim stranama ugovor jasan i razumljiv te da odražava njihovu pravu volju. Tužiteljici je svakako bilo poznato, odnosno nije joj moglo ostat nepoznato, da su sve valute podložne promjenama te da će se u skladu s time mijenjati i troškovi kredita. Slijedom svega navedenog, da je notorno da je tužitelju sporna odredba bila jasna, razumljiva i lako uočljiva pa slijedom toga nije dopušteno ocjenjivati njezinu nepoštenost sukladno čl. 84. ZZP/03 2. U konkretnom slučaju, tužitelj da je imao utjecaja na sadržaj samog Ugovora odnosno sporne odredbe o valutnoj klauzuli te da su stranke pregovarale o navedenom. Kod tuženika da je uvijek moguće pojedinačno pregovaranje o valutnoj klauzuli budući da tuženik nudi više opcija, a zatim klijent, ovisno o svojoj kreditnoj sposobnosti bira jednu od ponuđenih opcija. Tužitelj da je odabrao kredit s valutnom klauzulom u CHF. Valutna klauzula da ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a da nije niti suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Prvenstveno da je potrebno imati na umu važnu činjenicu da je valutna klauzula ugovorena kao dvostrana klauzula koja prati kretanje valute CHF u odnosu na hrvatsku kunu. Dakle, u slučaju da je vrijednost valute CHF u odnosu na hrvatsku kunu padala, to da bi tužitelj morao vratiti manji iznos kredita. Već iz toga da jasno proizlazi da sama ugovorna odredba ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa da shodno tome nije nepoštena. Tužitelj da je zbog povećanja vrijednosti valute CHF u odnosu na hrvatsku kunu bio dužan vratiti povećane iznose anuiteta u odnosu na početno utvrđen otplatni plan, no isto tako, u slučaju smanjenja vrijednosti valute da bi bio dužan vratiti smanjene iznose anuiteta u odnosu na početno utvrđen otplatni plan.

Navedeno da je ključno za ocjenu postojanja ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da je došlo do povećanja vrijednosti CHF u odnosu na ostale svjetske valute da se nije mogla predvidjeti u trenutku zaključenja ugovora, a uzrok tome da se ne nalazi u postupanju tuženika niti da je tuženik ostvario ikakav dodatan profit imajući na umu da je i sam zadužen u istoj valuti što je utvrđeno u kolektivnom sporu. Naveo je i da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi jasna, razumljiva i lako uočljiva i da su tužitelju objašnjene posljedice ugovaranja te ugovorne odredbe, pa da ni njezinu nepoštenost nije dopušteno ocjenjivati. Nadalje, naglasio je da je tužitelj ekonomske je struke pa da je svakako s osnove svojeg obrazovanja, znanja i sposobnosti mogao razumjeti i shvatiti značenje i posljedice valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Tuženik je osporio i potraživanje s osnove kamata. Sve kada bi se hipotetski utvrdila ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u dijelu u kojem je ista promjenjiva sukladno odlukama tuženika, tužitelju da ne pripadaju zakonske zatezne kamate kako je to zatraženo tužbom. Glede promjenjive kamatne stope, tuženik da nije bio nepošten budući da je isti postupao u cijelosti u skladu s tada važećim zakonskim odredbama, u skladu s ugovorom, s općim uvjetima tuženika kao sastavnim dijelom ugovora te je u konačnici kamatnu stopu prilagođavao tržišnim parametrima koji ne ovise o njegovoj volji, a sve kako je naprijed detaljno obrazloženo. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu tuženik da nije znao kako će se kretati tržišni parametri o kojima ovisi promjena kamatne stope. Dakle, tuženik da je bio pošten u trenutku primitka povećanih anuiteta zbog povećanja kamatne stope. Isto da se odnosi i na primanje uplata zbog povećanja tečaja valute CHF. Promjena tečaja valute CHF da ovisi o tržištu i objektivnim okolnostima na koje da tuženik nije imao utjecaja. Dakle, tuženik da je bio pošten u trenutku primitka povećanih anuiteta zbog povećanja kamatne stope. U odnosu na posljedice eventualne ništetnosti dijela ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tužitelj da nema pravo zahtijevati isplatu utuženog iznosa na način da se predmnjeva da je između stranaka za cijelo vrijeme trajanja ugovora o kreditu ugovorena fiksna kamatna stopa. Nesporno je da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu, a praznina u ugovoru koja nastaje eventualnim utvrđenjem ništetnosti dijela odredbe koji se odnosi na način promjene kamatne stope da se treba ispuniti teleološkim tumačenjem ugovora, vezanih općih akata tuženika kao sastavnih dijelova ugovora i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu postojeće zakonske regulative. Usvajanjem ovakvog tužbenog zahtjeva da se implicira primjena fiksne kamatne stope, što posljedično označava neopravdano utvrđenje ništetnosti cijele odredbe članka 2. Ugovora o kreditu, a što da za krajnju posljedicu ima da se za potrebe izračuna visine tužbenog zahtjeva ne može primijeniti niti početna kamatna stopa od 5,20 % godišnje jer da je ona bila ponuđena samo za ugovore o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom. Posebno ukazuje da se osporava i obračun dostavljen uz tužbu budući da navedeno sasvim sigurno ne predstavlja nalaz i mišljenje vještaka izrađen u sudskom postupku na temelju zadatka vještačenja kojeg je odredio sud pa da se presuda ne može temeljiti na takvom obračunu. Također ukazuje da nije jasno temeljem čega je tužitelj izračunao visinu tužbenog zahtjeva kada predlaže da se od tuženice pribavi i daljnja dokumentacija. Dakle, visina tužbenog zahtjeva da ne proizlazi iz navoda i isprava dostavljenih uz tužbu. U konačnici tuženica ističe prigovor zastare potraživanja. Slijedom svega navedenog, predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev i naložiti tužitelju da tuženici naknadi prouzročeni parnični trošak uvećano za zakonske zatezne kamate koje da na taj iznos teku od dana presuđenja do isplate.

3. U dokaznom postupku pročitani su ugovor o kreditu (str. 8-10), knjigovodstvena kartica (str. 12-14), otplatni plan (str. 15-19), arhiva tečajne liste (str.

22), pravilnici o obračunu kamata i naknada (str. 33-163, 174-248), opći uvjeti poslovanja sa stanovništvom (str. 164-173), nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Prpića (str. 298-312) te je izveden i dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

5. Predmet spora je utvrđenje ništetnim ugovornih odredbi ugovora o kreditu pod brojem 114-50-3408193, koji su 18. travnja 2006. sklopili tužitelj (korisnik kredita) i tuženica (kreditor), i to dijelovi odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Na ime preplaćenih anuiteta tužitelj potražuje iznos od 1.700,57 EUR (zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli), sve sa zateznim kamatama koje teku od dospijeca svakog pojedinog anuiteta do isplate.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženica, kao kreditor, 18. travnja 2006. sklopili Ugovor o kreditu br. 114-50-3408193 potvrđen kod javnog bilježnika Đordana Pahovića pod brojem: OU-394/06-1 od 24. travnja 2006., kojim je tužitelj odobren kredit za kupnju novom vozila u iznosu 15.812,00 švicarskih franaka (CHF) u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja (čl. 1. ugovora; da su stranke ugovorile valutnu klauzulu CHF i da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeca (čl. 7. ugovora); da je u utuženom razdoblju, uslijed promjene tečaja švicarskog franka, povećan iznos mjesečnih anuiteta koje je tužitelj bio dužan plaćati, da je tužitelj kredit otplatio prije podnošenja tužbe u ovom postupku.

7. Tuženica u tijeku postupka tužitelju nije osporila status potrošača.

8. Sporno je jesu li ništetni dijelovi ugovornih odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, ima li tužitelj pravo zahtijevati isplatu utuženih iznosa koje je tuženica od njega naplatila na temelju takve odredbe i ako ima, je li njegovo potraživanje zastarjelo.

9. Prvo valja istaknuti da okolnost što je tužitelj otplatio kredit ne predstavlja zapreku za podnošenje tužbe, odnosno zapreku da se naknadno, dakle i nakon prestanka ugovora, utvrdi ništetnost pojedinih ugovornih odredbi. U protivnom bi odredba o posljedicama ništetnosti sadržana u odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 152/2023., u nastavku: ZOO), kojom je propisana obveza restitucije (odnosno da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora) bila vrlo često neprimjenjiva, što zasigurno ne bi bilo razumno zakonsko rješenje. Stoga je razvidno da se posljedice ništetnosti odnose i na ugovore koji su prestali ispunjenjem, raskidom ili na neki drugi način, tim više što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a).

10. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošač“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.). U tom je postupku utvrđeno da je, između ostalog i tuženik, u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene

ugovorne odredbe kojima su ugovorene valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Utvrđeno je i da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim njegovim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnik kreditnih usluga, kao potrošač, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Tuženik je na taj način postupio suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, čl. 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003., u nastavku: ZPP/03) važećeg u razdoblju od 1. travnja 2005. do 6. kolovoza 2007. te čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07. i 125/07., 75/2009., 79/2009., 89/2009. i 133/2009., u nastavku: ZPP/07) važećeg od 7. kolovoza 2007.

10.1. Navedena presuda je, u odnosu na tuženicu, potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu). I Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odlukama posl. br. Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015. i posl. br. Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. potvrdio utvrđenja iz odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, odnosno da je tuženica u ugovorima o potrošačkom kreditiranju koristila nepoštene i ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

10.2. Kako je do sklapanja predmetnog ugovora o kreditu koji sadrži sporne odredbe o valutnoj klauzuli, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom navedenim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, pravna utvrđenja iz tih presuda primjenjuju se i u ovom postupku. Pritom nisu točni navodi tuženice da su predmet kolektivnog spora bili samo stambeni krediti, pa da se utvrđenja iz tog postupka ne mogu primijeniti i na potrošačke kredite za kupnju vozila (poput ugovora o kreditu sklopljenog između parničnih stranaka).

11. Prema čl. 502.a st. 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izriječno predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP-a, dok je čl. 502.c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su

određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

11.1. Odredbom čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/2022., u nastavku: ZZP) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 114. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

11.2. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji (na temelju citiranih čl. 502.c ZPP-a i 126. ZZP) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 114. st. 1. ZZP, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu.

12. Međutim, tuženica je u pojedinačnom potrošačkom sporu (kakav je i ovaj) ovlaštena dokazivati da je u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu, u predugovornoj fazi, pregovarala s tužiteljem, odnosno tužitelju kao potrošaču dala odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njezine novčane obveze i da je on, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora.

12.1. Navedeno iz razloga jer ako tuženoj banci ne bi bilo omogućeno dokazivanje da je određenom potrošaču dala odgovarajuće obavijesti o spornim odredbama, unatoč tome što je na njoj teret dokazivanja te okolnosti, tada bi se odluka suda o ništetnosti temeljila na pravnoj presumpciji koja nije utvrđena jer banci nije omogućeno dokazivanje o istom. Navedeni pravni stav iznio je i Ustavni sud u odluci broj U-III/4372/2021 od 30. lipnja 2022. iz koje proizlazi, a što je stav i ovog suda, da je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača prije sklapanja ugovora na tuženici (a ne na tužitelju kako to tvrdi tuženica). Stoga je tuženica u ovom postupku mogla predložiti da se na tu okolnost sasluša tužitelj (potrošač) i/ili zaposlenik banke koji je sudjelovao u sklapanju takvog ugovora.

12.2. U konkretnom slučaju tuženici nije onemogućeno dokazivanje te okolnosti, ali ona u tijeku postupka nije predložila niti jedan od navedenih dokaza. S obzirom na navedeno, tuženica nije dokazala da je tužitelju kao potrošaču u predugovornoj fazi predočila informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Drugim riječima, tuženica nije dokazala postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u ovom predmetu. Osim toga, odredbe o promjeni kamatne stope sadržane u predmetnom ugovoru o kreditu sklopljenom između tužitelja i tuženice sadržajno su identične odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženice koji su predočeni i razmatrani u postupku kolektivne zaštite.

13. Suprotno navodima tuženice, tužitelj je u svom iskazu naveo da mu je od strane osobne bankarice ponuđen isključivo kredit u švicarcim, i da mu je rečeno da je to stabilna valuta i da mu je najbolje ugovoriti kredit u CHF. Naveo je da je znao što znači valutna klauzula u CHF, međutim, da nije mislio da će mu rata kredita toliko porasti. Ista da je u početku u travnju 2006. iznosila 1.047,00 kn, da bi posljednja rata travnju 2013. iznosila 1.600,00 kn. Od osobne bankarice da nije dobio nikakvu dokumentaciju (brošuru) kako bi se dodatno mogao informirati o sklapanju ugovora o kreditu u valuti CHF. Naveo je da mu nije bilo jasno da može doći do tako naglog jačanja valute CHF te da nije znao da ta valuta ima veći rizik od valutne klauzule u EUR, a od strane banke da mu ni nije ponuđeno sklapanje ugovora o kreditu u drugoj valuti. Ugovor da je pročitao, da nije tražio da mu se protumače odredbe ugovora, jer da je vjerovao bankarici. Ugovor da je bio unaprijed formuliran i da nije mogao utjecati na njegov sadržaj. Da je znao da će doći do tako velike razlike u ratama kredita, da ne bi ugovorio kredit s valutnom klauzulom CHF. Od strane osobne bankarice da nije bio upozoren na nikakav rizik kod valute CHF.

13.1. Sud je iskaz tužitelja ocijenio istinitim jer je iskazivao na objektivan i uvjerljiv način, u skladu s ostalim provedenim dokazima te u skladu s utvrđenjima iz postupka kolektivne zaštite potrošača. Na temelju iskaza tužitelja utvrđeno je da on u predugovornoj fazi nije dobio potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim posljedicama i rizicima ugovaranja valutne klauzule te da mu je kredit s valutnom klauzulom u CHF prikazan kao najpovoljniji. Tužitelj je vjerovao djelatnici tuženice da je zaključenje predmetnog ugovora za njega najbolja opcija iako mu djelatnica banke istovremeno nije pojasnila kriterije o kojima ovisi promjena visine mjesečnih anuiteta. Sve navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužitelja s djelatnicom tuženice u predugovornoj fazi nema značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužitelj od strane tuženice nije dobio potrebne i potpune obavijesti.

14. Ugovaranje valutne klauzule je u vrijeme sklapanja ugovora bilo dopušteno jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., u nastavku: ZOO/05). Međutim, u postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje u budućnosti, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Stoga su takve ugovorne odredbe uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.1. S obzirom na to da je utvrđeno da se radi o ništetnim ugovornim odredbama, valjalo je odlučiti kao u tč. I. izreke presude.

15. Prema čl. 323. st. 1. ZOO/05 u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Tužitelj, po pravilima o stjecanju bez osnove, ima pravo na restituciju iznosa isplaćenih na temelju ništetnih odredaba ugovora o kreditu sa zateznim kamatama od dana uplate svakog pojedinog anuiteta (čl. 1115. ZOO/05) do isplate. To stoga što je tuženica na temelju navedenih ništetnih odredbi ugovora o kreditu nezakonitom promjenom kamatne stope te ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli od tužitelja naplatila više od onoga što je stvarno mogla naplatiti. Tuženica je, prema mišljenju ovog suda, nepošten stjecatelj jer je već u trenutku sklapanja ugovora o kreditu mogla znati da su navedene ugovorne odredbe nepoštene i time ništetne, pa da joj, sve ono što na temelju tako ugovorenih odredbi bude primila, ne pripada. Sudsko utvrđenje ništetnosti pojedine odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo.

16. S obzirom na to da je utvrđeno da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne, prilikom odlučivanja o visini tužbenog zahtjeva valjalo je uzeti u obzir početni tečaj, kao jedini valjano određen, a time i pošten.

17. Stoga je, na okolnost visine tužbenog zahtjeva, proveden dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Tomislavu Prpiću.

17.1. Od vještaka je zatraženo da se očituje o razlici između stvarno naplaćenih anuiteta po mjesecima i onih ugovorenih u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu, a koja je razlika nastala kao posljedica promjene početnog tečaja CHF kao i da utvrdi i razliku između stvarno plaćene kamate iz kredita i početne kamate iz početnog otplatnog plana (što nije bio predmet tužbenog zahtjeva jer je u tom dijelu tužitelj povukao tužbu).

17.2. Vještak je u svom nalazu i mišljenju utvrdio, u bitnom, visinu novčane razlike između stvarno naplaćenih anuiteta po mjesecima i onih ugovorenih u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu, a koja je razlika nastala kao posljedica promjene početnog tečaja CHF. Za svoj izračun vještak je koristio parametre početnih uvjeta kredita, odnosno da je tužitelj uzeo kredit u iznosu 15.812,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti i da je početni tečaj na dan puštanja kredita iznosio $1 \text{ CHF} = 4,638947 \text{ kuna}$ te je rekonstruirao početni otplatni plan u CHF prema svim ugovornim odredbama za sve anuitete koje dopijevaju u razdoblju od 31. svibnja 2006. do 13. svibnja 2013.

17.3. Primjenom navedenih parametara vještak je utvrdio da je tužitelj, pod pretpostavkom da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita tečaj CHF bio jednak tečaju na dan isplate kredita, na ime tečajnih razlika, više uplatio 1.700,57 EUR.

17.4. Pojedinačne iznose na ime tečajne razlike u odnosu na početni plan, vještak je specificirao po mjesecima u tablici 6 nalaza i mišljenja (str. 308-309).

17.5. Tužitelj je prihvatio izračun sudskog vještaka te je u skladu s istim i uskladio tužbeni zahtjev za isplatu.

17.6. Tuženica nije prigovorila matematičkom obračunu vještaka, već se njezine primjedbe odnose na zadatak koji joj je određen. Ista je, kao i u ranijoj fazi postupka, istaknula da namjera ugovornih stranaka nije bila ugovaranje fiksne kamatne stope te da je tužiteljica pristala na ugovaranje promjenjive kamatne stope i obvezala se, uslijed

povećanja kamatne stope, plaćati povećani anuitet. Navela je da iz nalaza i mišljenja jasno proizlazi i da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije ništetna jer je ugovorena kao dvostrana klauzula koja prati kretanje valute CHF u odnosu na hrvatsku kunu, pa je tako tužitelj zbog smanjenja tečaja na početku otplate plaćao manje iznose anuiteta. Navela je i da je vještak prilikom izrade nalaza i mišljenja prikazao i pozitivne i negativne razlike (što smatra ispravnim), pa se usprotivio korištenju izračuna koji uzima u obzir samo „više“ plaćene anuitete i smatra da je ugovor potrebno promatrati kao cjelinu i od više uplaćenih iznosa oduzeti manje uplaćene iznose. Istaknula je i da navedeno ne predstavlja prigovor radi prijeboja, već da se radi o utvrđenju koliko je tužitelj tijekom cijelog ugovornog odnosa platio više zbog hipotetske ništetnosti valutne klauzule i klauzule o promjenjivoj kamatnoj stopi.

17.7. Sud je nalaz i mišljenje vještaka financijske struke prihvatio u cijelosti jer je izrađen na objektivan i stručan način, na temelju dokumentacije u spisu i u skladu sa zadatkom suda, dok nije uzet u obzir dio nalaza i mišljenja u kojem je vještak izračunao i negativne razlike uslijed manje plaćenih anuiteta (tabela br. 7. nalaza i mišljenja) kao i u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu (jer je u tom dijelu tužitelj tijekom postupka povukao tužbeni zahtjev).

17.8. Mišljenje je ovog suda da se tražbina ne treba umanjiti za negativne razlike iz razloga jer sud u parničnom postupku odlučuje isključivo u granicama tužbenog zahtjeva. Predmet ovoga postupka je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa koje je preplatio uslijed povećanja tečaja, dok preostali anuiteti u kojima nije došlo do preplate nisu predmet postavljenog zahtjeva, a niti je tuženica u tijeku postupka u tom smislu postavila odgovarajući zahtjev. Naime, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK – CHF bio manji od tečaja HRK – CHF na dan isplate kredita u slučajevima kada nije podnesen protutužbeni zahtjev, istaknut procesno pravni prigovor radi prebijanja iz čl. 333. ZPP-a ili materijalnopravni prigovor prijeboja (kompenzacije) iz čl. 195. i 196. ZOO-a (stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci posl. br. Rev 549/2023-4 od 18. prosinca 2023.). Valja istaknuti i da se prema Zakonu o zaštiti potrošača ugovorne odredbe smatraju ništetnim ako idu na štetu potrošača (ovdje tužitelja), a ne ako takve ugovorne odredbe potrošaču idu u korist. Ništetnost ugovornih odredbi u kolektivnom sporu utvrđena je u korist potrošača, odnosno utvrđeno je da su ugovorne odredbe ništetne iz razloga koji se mogu pripisati samo bankama kao profesionalcima te je upravo zbog postupanja banaka došlo do očite neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, i odredbom čl. 323. st. 2. ZOO/05 je propisano da je za štetu odgovoran ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora ako druga strana, kao što je u ovom predmetu riječ, nije znala niti je prema okolnostima morala znati za postojanje uzroka ništetnosti.

18. Preostalo je odlučiti o istaknutom prigovoru zastare.

18.1. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedica tvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Takav stav je izražen u pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

18.2. Kako je kolektivni spor u kojem je utvrđena ništetnost ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pravomoćno okončan donošenjem odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i posl. br. PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu), do dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari (24. svibnja 2021.) nije protekao opći zastarni rok od pet godina (čl. 225. i 241. ZOO-a) u odnosu na potraživanje po osnovi preplaćenih iznosa anuiteta na temelju ništetnih ugovorenih odredbi o valutnoj klauzuli.

19. Slijedom navedenog naloženo je tuženici da tužitelju s osnova preplaćenog tečaja isplati iznos od 1.700,57 eura sa zateznim kamatama koje teku od dana svake izvršene uplate, na način kako je određeno u t. III. izreke presude.

20. Obje stranke podnijele su zahtjeve za naknadu troškova postupka.

21. Prema čl. 154. st. 1. ZPP-a pravo na naknadu troškova pripada onoj stranci koja uspije u sporu. Kako je tužitelj uspio u ovom sporu, valjalo mu je dosuditi opravdane parnične troškove.

21.1. Tužitelj je zatražio naknadu za zastupanje kod sastava opomene pred tužbu (100,00 EUR), tužbe (200,00 EUR), sastava podnesaka od 17. svibnja 2024., 6. srpnja 2024., 13. prosinca 2024., 24. veljače 2026. 31. ožujka 2026. (od 200,00 EUR po podnesku) te za zastupanje na ročištima od 10. srpnja 2024., 17. lipnja 2026. (po 200,00 EUR po ročištu) te za zastupanje na ročištu za objavu presude (100,00 EUR), sve uvećano za PDV (od 500,00 EUR) u sveukupnom iznosu od 2.500,00 EUR. Osim toga, zatražio je na ime troškova vještačenja iznos od 800,00 eura te na ime sudske pristojbe na tužbu i presudu iznose od 300,00 EUR te u konačnici na ime troška prijevoza (Pula-Pore-Pula) iznos od 203,40 EUR te za izbjivanje iz pisarnice iznos od 625,00 EUR), što sveukupno iznosi 4.428,40 EUR.

21.2. Tužitelju su priznati troškovi sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023, 107/2025, dalje: tarifa) i to za sastav tužbe iznos od 250,00 EUR sukladno Tbr. 7.1. i 46. tarifa), za sastav podnesaka od 17. svibnja 2024. i 31. ožujka 2026. iznose od po 250,00 EUR po podnesku (Tbr. 8.1. i 46. tarife), za zastupanje na ročištima od 10. srpnja 2024. i 3. rujna 2026. iznos od po 250,00 EUR po ročištu (Tbr. 9.1. tarife) te za zastupanje na ročištu za objavu presude od 18. rujna 2026. iznos od 125,00 EUR (Tbr. 9.3. tarife).

21.3. Tužitelju nije priznat trošak sastava opomene pred tužbu (jer isti nije bio nužan za vođenje parnice), trošak sastava podneska od 6. srpnja 2024. (jer je njegov sadržaj istaknuo na ročištu održanom 10. srpnja 2024., za koje mu je priznat trošak zastupanja) kao ni trošak sastav podnesaka od 13. prosinca 2024., 24. veljače 2026. i 17. srpnja 2026. (jer isti također nisu bili potrebni za vođenje parnice).

21.4. Tužitelju na ime troškova vještačenja pripada iznos od 500,00 EUR. Priznat mu je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 34,11 EUR. Nije mu priznat trošak sudske pristojbe na presudu jer je u čl. 6. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama Narodne novine br. 51/2023.), a koji je stupio na snagu u svibnju 2023., određeno da su od plaćanja pristojbi oslobođeni i potrošači kao tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, stoga tužitelj neće ni biti pozvan na plaćanje sudske pristojbe za tužbeni

zahtjev za utvrđenje ništetosti valutne klauzule i isplate na ime ništetnosti tih odredbi (jer je to bilo predmet odlučivanja u kolektivnom sporu).

21.5. Tužitelju nije priznat trošak izbivanja iz pisarnice (od ukupno 10 sati) jer trošak zastupanja odvjetnika čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodi parnica može iznositi samo toliko koliko bi iznosio i trošak odvjetnika čije je sjedište u mjestu parničnog suda, dakle ne obuhvaća trošak izbivanja iz pisarnice za vrijeme putovanja niti trošak putovanja (tako i Revd-94/2025-2).

21.6. U konačnici, tužitelju nije priznat putni trošak njegova punomoćnika na relaciji Pula-Poreč-Pula, s obzirom na činjenicu da na području ove Stalne službe djeluje veći broj odvjetnika, pa nastali trošak ne predstavlja nužni izdatak u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a.

21.7. Tužitelju je priznat trošak u sveukupnom iznosu od 1.909,11 EUR.

22. S obzirom na to da tuženica nije uspjela u parnici, istoj ne pripada ni pravo na trošak slijedom čega je odlučeno kao u tč. IV izreke rješenja.

U Poreču, 18. rujna 2026.

S u d a c:
Sanja Oroz

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana od dostave presude.

DNA

- tužitelju p.p.
- tuženici p.p.

Broj zapisa: **9-3088d-5d560**

Kontrolni broj: **0952e-ceb02-dae43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.